

Sygn. akt: I C 73/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Elżbieta Gembicka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Soboń-Kuklińska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2017 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko I. (...)z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego I. (...)z siedzibą w W. na rzecz powoda M. B. kwotę 8.088,53 zł (słownie: osiem tysięcy osiemdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.227,53 zł (słownie: siedem tysięcy dwieście dwadzieścia siedem złotych pięćdziesiąt trzy grosze) od dnia 10 października 2015 r. do dnia 31.12.2015 r. z dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 430,50 zł (słownie: czterysta trzydzieści złotych pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 01.12.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. z dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 430,50 zł (słownie: czterysta trzydzieści złotych pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 01.12.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. z dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego I. (...)z siedzibą w W. na rzecz powoda M. B. kwotę 3.723,85 zł (słownie: trzy tysiące siedemset dwadzieścia trzy złote osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (słownie: dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego I. (...)z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę 1348,04 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta czterdzieści osiem złotych cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 73/16

UZASADNIENIE

Powód M. B. wniósł pozew przeciwko pozwanemu **I. (...)w W.** o zapłatę kwoty 8.088,53 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.227,53 zł od dnia 10 października 2015 roku do dnia zapłaty, 430,50 zł od dnia 01 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz , 430,50 zł od dnia 01 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów za opinię rzeczoznawcy co do wysokości kosztów naprawy pojazdu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że w dniu 09 września 2014 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący jego własność – marki V. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, któremu zgłoszono wystąpienie szkody. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił odszkodowanie za szkodę całkowitą w pojeździe w wysokości 2.700 zł. Wysokość przyznanej kwoty pozwany ustalił na podstawie odjęcia pozostałości pojazdu po kolizji, którą oszacował na kwotę 1.000,00 zł od wartości pojazdu sprzed kolizji tj. kwoty 3.700,00 zł.

W celu weryfikacji prawidłowości decyzji pozwanego, powód zlecił niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie prywatnych opinii technicznych z których to wynika, że wartość rynkowa pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) na dzień powstania szkody wynosiła 18.600,00 zł, natomiast koszt naprawy wyceniono na kwotę 9.927,53 zł. Za sporządzenie opinii powód zapłacił łącznie 861,00 zł.

Ponadto powód wskazał, że dążąc do polubownego zakończenia sporu skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty datowane na dzień 17 listopada 2015 roku. Pozwany jednak świadczenia nie spełnił odmawiając wypłaty dodatkowego odszkodowania.

Pozwane **I. (...) w W.** w odpowiedzi na pozew wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że w dniu 09 września 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku którego uległ kolizji pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), będący własnością powoda. Sprawca w chwili zdarzenia posiadał ubezpieczenie oc u pozwanego.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwana odstąpiła od naprawienia szkody poprzez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu z uwagi na okoliczność, iż koszty naprawy pojazdu byłyby niewspółmiernie wysokie relatywnie do wartości pojazdu sprzed zdarzenia. Wobec powyższego pozwany w oparciu o wyliczenia szkody sporządzone w systemie E.– ustalił wartość pojazdu na kwotę 3.700,00 zł. Z kolei wartość pozostałości została ustalona przez pozwaną na poziomie 1.000,00 zł. W związku z czym do wypłaty pozostało odszkodowanie w wysokości 2.700,00 zł. Ponadto pozwany zakwestionował żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii tj. rzeczoznawcy.

Sąd ustalił co następuje:

Powód M. B. jest właścicielem pojazdu V. (...) o nr rej. (...).

W dniu 09 września 2014 roku doszło do kolizji drogowej pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność powoda z samochodem, którego posiadacz – będący sprawcą kolizji – ubezpieczony był u pozwanego.

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego zarejestrowanego pod numerem (...) stwierdził szkodę całkowitą w pojeździe powoda.

Pozwany pismem z dnia 26 września 2014 roku wypłacił powodowi kwotę 2.700,00 zł – wskazując, że przedmiotowy pojazd uległ szkodzie całkowitej. W piśmie pozwany wskazał, iż wartość rynkowa pojazdu przed szkodą wynosiła kwotę 3.700,00 zł natomiast wartość rynkowa pojazdu po szkodzie wyniosła 1.000,00 zł

W międzyczasie powód zwrócił się do A. (...) - rzeczoznawcy z zakresu techniki samochodowej o sporządzenie opinii w celu ustalenia rzeczywistej wartości rynkowej pojazdu przed dniem wystąpienia szkody i wartości auta w stanie uszkodzonym jak również kosztów jego naprawy. Zgodnie z opinią wartość pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) wynosiła na dzień powstania szkody 18.600,00 zł, natomiast koszt naprawy wyceniono na kwotę 9.927,53 zł. Za sporządzenie opinii powód zapłacił łącznie 861,00 zł.

Pismem z dnia 17 listopada 2015 roku powód wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 8.088,53 złotych z tytułu szkody, wraz z odsetkami ustawowymi: od kwoty 7.227,53 zł od dnia 10 października 2014 roku do dnia zapłaty, a od

kwoty 430,50 zł od dnia 05 listopada 2015 do dnia zapłaty oraz kwoty 430,50 zł od dnia 05 listopada 2015 do dnia zapłaty za sporządzone dwie opinie rzeczoznawcze.

Biegły sądowy z zakresu mechaniki pojazdowej A. M. ustalił, że wysokość rynkowa samochodu powoda przed powstaniem szkody, wynosi około 18.600,00 zł. Ponadto biegły wskazał, że wartość naprawy uszkodzonego pojazdu po potrąceniach według kosztorysu A. wynosi 9.927,53 zł. Reasumując biegły wskazał, iż wartość naprawy nie przekracza wartości rynkowej pojazdu w związku z tym naprawę można uznać, jaką ekonomicznie uzasadnioną.

Dowód: pismo pozwanego [k. 9-9v]; faktura (...) [k. 15]; faktura (...) [k. 20]; wezwanie do zapłaty [k. 21-21v]; opinia sporządzona przez biegłego sądowego A. M. [k. 59-77];

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy i znajdujących się w aktach szkody, opinii biegłego sądowego z dziedziny mechaniki samochodowej oraz na podstawie art. 230 kpc.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów, poza opinią techniczną sporządzoną na zlecenie powodów, nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd uznał opinię sporządzoną przez biegłego sądowego A. M. za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją, a została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego.

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC sprawcy szkody u pozwanego czy powstanie szkody i zakres uszkodzeń w pojeździe nie były sporne. Poza sporem pozostawała również kwota wypłaconego przez pozwanego odszkodowania – 2.700,00 zł. Sporna pozostawała natomiast wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Zgodnie z treścią 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

Wypłacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Dochodzona kwota, pozwalająca na naprawienie szkody może zostać zakwestionowana tylko wtedy, gdy chodzi o dokonanie „ulepszeń” które nie istniały przed wypadkiem, bądź gdyby prowadziło to do zwiększenia wartości pojazdu w relacji do wartości sprzed wypadku. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy (art. 436 § 2 kc), a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 kc, w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej (tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410).

Zgodnie z art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restytucja naturalna), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku (zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 54).

Przepis art. 363 § 1 kc obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

W przypadku likwidacji szkód komunikacyjnych z OC sprawcy szkoda może zostać zakwalifikowana jako szkoda częściowa bądź całkowita.

Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Szkoda częściowa zaś ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy.

Sąd ustalił, iż szkoda w pojeździe powoda miała charakter szkody częściowej. Koszt naprawy pojazdu nie przewyższał wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym.

Oprócz powyższego strona powodowa dochodziła zwrotu kosztów dwóch ekspertyz w wysokości po 430,50 zł, poniesionych w celu ustalenia zasadności przyznanej w toku postępowania likwidacyjnego wysokości odszkodowania. W ocenie Sądu powyższa prywatna kalkulacja umożliwiła powodowi, a więc osobie nieposiadającej wiedzy fachowej w zakresie kosztów naprawy samochodów osobowych, weryfikację stanowiska pozwanego przedstawionego w decyzji o przyznaniu odszkodowania, a jednocześnie ocenę zasadności wystąpienia ze stosownym roszczeniem na drogę sądową. Sąd, dzieląc opinię wyrażoną przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 18 maja 2004 roku (sygn. III CZP 24/2004), uznał to żądanie za usprawiedliwione, gdyż wydatek ten pozostawał w normalnym związku przyczynowym z poniesioną przez powoda szkodą, a tym samym podlegał naprawieniu w rozumieniu art. 361 kc.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 415 kc w zw. z art. art. 436 § 2 kc, art. 363 § 1 kc, uwzględniając całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania w niniejszej sprawie, zwłaszcza wnioski i spostrzeżenia zawarte w opinii biegłego, Sąd uznał, iż całkowita wartość szkody poniesionej przez powoda z uwagi na uszkodzenie pojazdu w związku ze zdarzeniem z dnia 09 września 2014 roku wyniosła 9.927,53 zł, a wartość pojazdu wynosiła kwotę 18.600,00 zł. Reasumując nastąpiła szkoda częściowa, a nie jak to przyznał pozwany szkoda całkowita. Ponadto

Sąd związany wysokością dochodzonego roszczenia na rzecz powoda zasądził kwotę 8.088,53 zł z uwagi na związane złożonym żądaniem.

Orzekając w przedmiocie odsetek Sąd zważył, iż stosownie do art. 481 § 1 i 2 kc powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej, a w związku ze zmianą wyżej wskazanego przepisu (która weszła w życie od 01 stycznia 2016 roku) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia jest orzeczenie o kosztach, którymi obciążono stronę przegrywającą, tj. pozwanego. Uzasadnione koszty procesu powoda zamknęły się kwotą 3.723,85 złotych. Jako, że były to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przez powoda, niniejszą kwotę zasądzono od pozwanego na rzecz powoda, na podstawie art. 98 § 1 i 3.

Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sądowych sprawach cywilnych, kierując się odpowiednio zasadami obowiązującymi przy zwrocie kosztów procesu, sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę 1.348,04 zł (tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na m.in. wynagrodzenie biegłego).